

ΟΙ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΣΤΟ

ΠΑΡΙΣΙ ΩΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Η επίθεση των «τζιχαντιστών» στο Παρίσι με τους εκατό και βάλε νεκρούς, έχει σταδιακά αρχίσει να αφήνει την επικαιρότητα. Ίσως λοιπόν τώρα να είναι ασφαλέστερο να μιλήσουμε γι' αυτή. Γιατί η υστερική φωνή της τηλεόρασης σε τέτοιες στιγμές κορυφώνεται, οδηγώντας διάφορους ν' αμφιβάλουν ακόμα και για τον ίδιο τους τον εαυτό.

Οι επιθέσεις στην πρωτεύουσα της Γαλλίας μπορεί να προκάλεσαν έκπληξη και πανικό στους πολίτες των δυτικών κοινωνιών, όμως δύσκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν ως πρωτοφανείς. Έχουν προηγηθεί οι επιθέσεις στους διδύμους πύργους το 2001, οι ανατινάξεις πολυκατοικιών στη Μόσχα το 1999 και η αιματηρή ομηρεία στο θέατρο, πάλι της Μόσχας 2002, οι επιθέσεις στο τρένο της Μαδρίτης το 2004 και στο λεωφορείο στο Λονδίνο το 2005. Σύμφωνα με τον κυρίαρχο λόγο τα πράγματα είναι απλά. Οι δυτικές κοινωνίες δέχονται επίθεση από «παρανοϊκούς και ανορθολογικούς ισλαμιστές τρομοκράτες». Οι παρανοϊκοί αυτοί, μισούν τον πολιτισμό μας και τον τρόπο ζωής μας και για αυτό επιτίθενται σε στόχους χωρίς προφανή στρατιωτική σημασία. Επιτίθενται στα τυφλά. Το όνομα του μπαμπούλα αλλάζει κατά περίπτωση. Χτες ήταν η Αλ Κάιντα, σήμερα το ISIS ή και πιο ευφάνταστοι εχθροί, του είδους Σαλαφιστές. Αυτό που, σε κάθε περίπτωση, έχει σημασία είναι πως κάθε τέτοια επίθεση επαναφέρει τη συζήτηση για την αναγκαιότητα του στρατού και της αστυνομίας. Θα πρέπει να αφευθούμε στην προστασία της κρατικής αγκαλιάς μας λένε.

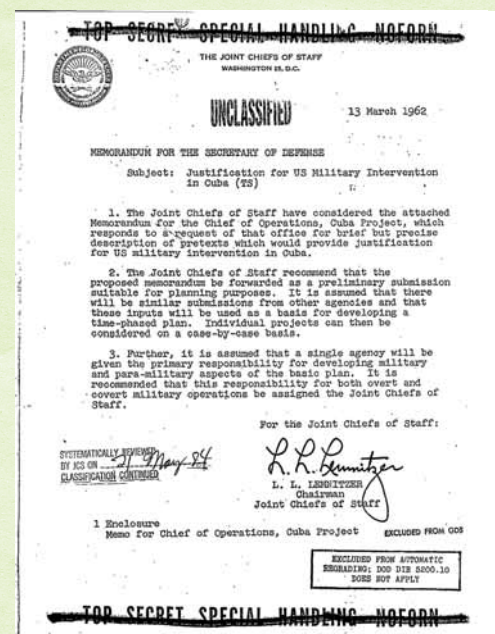
Κι όμως. Αν κανείς αποστασιοποιηθεί από τη φρίκη που γεννάνε οι δεκάδες νεκροί πολίτες θα δει ότι η ιστορία είναι γεμάτη προβλήματα. Κατ' αρχάς υπάρχει μια τεράστια αναντιστοιχία σκοπών και αποτελεσμάτων. Οι «τρομοκράτες» υποτίθεται πως εκδικούνται για την παρουσία των δυτικών στρατών στις χώρες τους, ενώ είναι προφανές πως αυτές οι επιθέσεις αποτελούν την αφορμή που ψάχνουν τα δυτικά κράτη για να δικαιολογήσουν τις στρατιωτι-

κές αποστολές τους. Η «ανορθολογικότητα» των ισλαμιστών υποτίθεται πως δικαιολογεί την επιμονή τους να δρουν αντίθετα προς τα συμφέροντα τους.

Η ερώτησή μας είναι «ποιος κερδίζει από τις επιθέσεις στα τυφλά». Και νομίζουμε πως είναι προφανές πως κερδισμένα από αυτές τις επιθέσεις βγαίνουν τα δυτικά κράτη που μπορούν να συνεχίσουν τις, από τα πριν σχεδιασμένες, στρατιωτικές επιχειρήσεις τους, εντός και εκτός των συνόρων τους. Δεν αγνοούμε ότι στη βάση αυτού του επιχειρήματος ξεκινάει μια σειρά «θεωριών συνωμοσίας». Σκοπός μας δεν είναι να επιχειρηματολογήσουμε πως τα «πάντα είναι εφικτά»· αντίθετα, θέλουμε να ισχυριστούμε ότι η δυσπιστία να αποδώσουμε αυτές τις επιθέσεις στα ίδια τα δυτικά κράτη πηγάζει από μια εσφαλμένη πεποίθηση για τα κράτη μας. Τα δυτικά κράτη (πιστεύει η πλειοψηφία των υπηκόων τους) «δεν τα κάνουν αυτά». Τα δυτικά κράτη «νοιάζονται και προστατεύουν τις ζωές των πολιτών τους»· τα δυτικά κράτη «δεν συνωμοτούν εναντίον των πολιτών τους».

Μετά τις επιθέσεις στο Παρίσι, το γαλλικό κράτος ενέτεινε τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς και τα σχέδιά του για αμεσότερη στρατιωτική παρέμβαση στην Συρία· ταυτόχρονα κήρυξε την επικράτεια του σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, απαγόρευσε την κυκλοφορία σε αρκετές περιοχές και τις συγκεντρώσεις για κάποιους μήνες, στέλνοντας τα ΜΑΤ να διαλύσουν όσους λίγους δεν συμμορφώθηκαν (για την ασφάλειά τους πάντα)· η ασφάλεια των πόλεων αφέθηκε στα χέρια του στρατού. Εν ολίγοις, το γαλλικό κράτος κάλυψε το κυριότερο κομμάτι της διαδρομής προς την «στρατιωτική δικτατορία» εν μια νυκτί, τη στιγμή που οι Γάλλοι πολίτες χειροκρότησαν την αποκατάσταση της τάξης. Το επιχείρημα που χρησιμοποιήθηκε ήταν ότι το γαλλικό κράτος σοκαρίστηκε από την απώλεια εκατόν πενήντα υπηκόων του.

Η άποψη αυτή μπορεί να κυριαρχεί στα δελτία των ειδήσεων, αλλά δεν μπορεί να υποστηριχθεί ούτε θεωρητικά και το κυριότερο, ούτε ιστορικά.

Το εξώφυλλο της έκθεσης Northwood. Μέσα σε δέκα σελίδες ενός αποχαρκτηρισμένου απόρρητου εγγράφου χτυπιέται στα ίσα κάθε τραβηγμένο αστυνομικό σενάριο.

ΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΤΕΤΟΙΑ ΠΡΑΜΑΤΑ;

Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη ίδρυσαν με τη βοήθεια του στρατού και των μυστικών τους υπηρεσιών παραστρατιωτικά σώματα αποτελούμενα από φασίστες, πράκτορες και στρατιωτικούς με σκοπό να αναλάβουν δράση στην περίπτωση που η ΕΣΣΔ κατάφερνε να καταλάβει ευρωπαϊκά εδάφη. Τα σώματα αυτά αποστολή είχαν να οργανώσουν αντικομμουνιστικά αντάρτικα στα μετόπισθεν, αλλά μιας ο κόκκινος στρατός δεν προέλασε, αποφάσισαν να αντιμετωπίσουν τον εσωτερικό κόκκινο εχθρό. Μια σειρά από βόμβες στα τυφλά πότε σε τρένα, πότε σε παρατημένα αμάξια, πότε σε συγκεντρώσεις και πότε σε πλατείες εξεράγησαν σε όλη την ιταλική επικράτεια. Η βόμβα στην τράπεζα της Piazza Fontana το 1969 άφησε πίσω της 17 νεκρούς. Η βόμβα στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια το 1980, 85. Το ιταλικό κράτος κατηγόρησε την άκρα αριστερά, ενώ η ίδια η άκρα αριστερά από την πρώτη στιγμή έκανε λόγο για προβοκάτσια, για χτύπημα εξόφθαλμα άσχετο με τους σκοπούς και τις μεθόδους της. Σήμερα ξέρουμε πως οι βόμβες αυτές μπήκαν από φασιστικές / παραστρατιωτικές οργανώσεις, υπό την υψηλή εποπτεία του κράτους. Σκοπός τους ήταν από την μια να χτίσουν το μύθο του «παρανοϊκού κομμουνιστή που έχει στον στόχαστρο ολόκληρη την κοινωνία» και από την άλλη να αποπολιτικοποιήσουν και να σύρουν τις οργανώσεις της αριστεράς στην ένοπλη αντιπαράθεση με το κράτος¹.

Η Ιταλία αποτελεί ίσως την χαρακτηριστικότερη περίπτωση, αλλά σε καμία περίπτωση τη μόνη. Το

1963 ο αμερικανικός στρατός συνέταξε και υπέβαλε προς τον Αμερικανό πρόεδρο μια έκθεση. Η έκθεση αυτή περιείχε προτάσεις και προπαρασκευαστικές ενέργειες για την προετοιμασία της κοινής γνώμης για μια εισβολή στην Κούβα. Το σχέδιο περιελάμβανε μια καμπάνια προβοκάτσιας εννιά μηνών, με σχέδια όπως, διασπορά ψευδών ειδήσεων, επιθέσεις σε αμερικανικές βάσεις από «σικέ» κουβανούς, ανατίναξη αμερικανικού πλοίου, ανάπτυξη κουβανικής τρομοκρατίας στο Μαϊάμι, τη Φλόριντα και την πρωτεύουσα, τη χρήση αεροσκαφών της αμερικανικής αεροπορίας καμουφλαρισμένων σε ρωσικά για την παρενόχληση και κατάρριψη αμερικανικών πολιτικών αεροσκαφών (κατά προτίμηση τα θύματα έπρεπε να είναι φοιτητές), και την κατάρριψη στρατιωτικών αεροπλάνων².

Τα κράτη μας, μας λένε πως νοιάζονται για τις ζωές μας, μπορεί όμως κανείς να θυμηθεί προβοκάτσες που τα κράτη δολοφονούν τους ίδιους τους πολίτες τους για να πετύχουν τους σκοπούς τους, ή περιπτώσεις που απλώς άφησαν τα «πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους» χωρίς να παρέμβουν ενώ μπορούσαν³. Άλλες φορές πάλι η κρατική διαχείριση προκάλεσε συντριπτικά περισσότερα θύματα από όσα οι «τζίχαντιστές» (στην περίπτωση της Όπερας της Μόσχας το 2002, για παράδειγμα, ο στρατός έριξε θανατηφόρα αέρια για να εξοντώσει τους Τσετσένους «τζίχαντιστές» σκοτώνοντας παράλληλα και 130 ομήρους).

Ακόμα σημαντικότερο όμως είναι ότι δε μπορούμε να ξέρουμε. Δεν έχουμε καμία άκρη στις μυστικές υπηρεσίες, δεν είμαστε το ερευνητικό τμήμα κάποιου αστυνομικού μηχανισμού. Παραμένουμε όμως επιφυλακτικοί στη μηντιακή προπαγάνδα.

Πέρα όμως από τα αστυνομικά σενάρια και τις θεωρίες συνωμοσίας, υπάρχει κάτι για το οποίο είμαστε βέβαιοι. Τα κράτη και οι ένοπλοι μηχανισμοί τους είναι οι μόνοι αρμόδιοι να διαχειριστούν αυτές τις «καταστάσεις έκτακτης ανάγκης». Και τις ασκούν προς όφελός τους. Κάθε φορά που η φιγούρα του «παρανοϊκού ισλαμιστή τρομοκράτη» κάνει την εμφάνισή της οι μπάτσοι όλων των δυτικών κρατών βλέπουν μια πολύτιμη ευκαιρία.

Ο ΣΤΡΑΤΟΣ ΞΑΝΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Η (άθλια) ταινία American sniper του Clint Eastwood, αφηγείται τη ζωή ενός ελεύθερου σκοπευτή που συγκλονισμένος από τις επιθέσεις στους διύμους πύργους κατατάχτηκε και πολέμησε στο Ιράκ. Εκεί δολοφόνησε πάνω 250 ανθρώπους (πολλούς από αυτούς παιδιά-τρομοκράτες) χωρίς καθόλου τύψεις, κάτι που τον μετέτρεψε σε θρύλο. Μέρος της αφήγησης της ταινίας είναι η σχέση του με την γυναίκα του, που παρά τα πατριωτικά αισθήματά της, τον πίεζε να τα παρατήσει και να γυρίσει πίσω στην οικογένειά του. Σε μια χαρακτηριστική σκηνή, ενώ το ζευγάρι μιλάει στο τηλέφωνο, ο πρωταγωνιστής εμπλέκεται σε ένα πισολίδι. Ήχοι από εκρήξεις ακούγονται από παντού. Ο Clint ήταν διαβασμένος:

Προσπάθησε να αποτυπώσει έναν από τους πιο ζωντανούς διαλόγους μεταξύ των διανοουμένων του милитарισμού τα τελευταία χρόνια.

Ο κληρωτός στρατός μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά κυρίως μετά τα προβλήματα που αντιμετώπισε από τα αντιπολεμικά κινήματα και τις λιποταξίες στο μετόπισθεν, προσπάθησε να μετασχηματίσει τη δομή του και να επαναπροσδιορίσει τα μελλοντικά πεδία μάχης. Οι αλλαγές περιελάμβαναν: τεχνολογικές καινοτομίες κι αύξηση των μισθών / επαγγελματιών φαντάρων, που θα είχαν το χρόνο να εκπαιδευτούν στη χρήση των νέων όπλων απαλλαγμένοι απ' τα προβλήματα και τις αμφιβολίες του κληρωτού στρατού.

Οι δυτικές κοινωνίες έπρεπε να μένουν κατά το δυνατόν ανεπηρέαστες από τις συνεχιζόμενες συγκρούσεις σε όλο το μήκος του πλανήτη. Το ζήτημα ήταν τα κράτη να συνεχίσουν να σφάζουν στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική, στην κεντρική Ασία, δίχως να διαταράσσεται η καπιταλιστική ζωή πίσω στην «πατρίδα».

Αυτή ήταν η πρωτοποριακή ιδέα σύντομα συνάντησε τα όριά της. Συγκεκριμένα: Μπορεί να οι υπερτεχνολογικοί υπερστρατοί να κάνουν τη δουλειά τους εναντίον άοπλων κι ουσιαστικά διαλυμένων αντιπάλων. Καθώς όμως η ένταση σε όλον τον κόσμο αυξάνεται ραγδαία, είναι πολύ πιθανό οι πόλεμοι δι' αντιπροσώπων να έρχονται όλο και πιο κοντά στις δυτικές κοινωνίες. Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι ό,τι πιο κοντινό υπάρχει τη στιγμή που μιλάμε σ' αυτό το ζοφερό μέλλον. Αλλά τί θα γίνει στην περίπτωση που οι υπερστρατοί των υπερδυνάμεων αναγκαστούν να συγκρουστούν κατά μέτωπο; Ως τότε δεν θα ξέρουμε κατά πόσο οι νέες ιδέες του στρατού αξίζουν, πράγμα που το έχουν υπόψη τους και οι ίδιοι οι καπιταλιστικοί στρατοί. Και σίγουρα τότε οι δυτικές κοινωνίες δεν θα μπορούν να κάνουν πως δεν ξέρουν, δεν νοιάζονται, δεν συμμετέχουν. Κατά τα άλλα, το μειονέκτημα που έχουν τα υπερόπλα των υπερστρατών είναι το πολύ ακριβό τους κόστος. Το μάθημα που πήρε το Ισραήλ κατά την εισβολή του στον Λίβανο το 2006, αλλά και η ΕΣΣΔ πιο πριν στο Αφγανιστάν, είναι πως μια μικρή αντάρτικη ομάδα με παντόφλες και μια αντιαρματική ρουκέτα μπορεί να τινάξει στον αέρα εξοπλισμό εκατομμυρίων δολαρίων. Με τη σειρά του ο λογαριασμός θα πρέπει να γυρνά πίσω στη μαμά πατρίδα, που δεν θέλει να ξέρει και δεν θέλει να ακούει, και σίγουρα δεν καταλαβαίνει πια γιατί πρέπει να πληρώνει. Μπορούμε εδώ να ξαναθυμηθούμε τα συμπεράσματα του βρετανικού υπουργείου αμύνης, για να αντιληφθούμε τα πολιτικά επίδικα των σημερινών στρατών:

Κάθε χρόνο που περνάει το ποσοστό του πληθυσμού μας που έχει άμεση εμπειρία των ενόπλων δυνάμεων, ή έχει κάποιο μέλος της οικογένειάς του με τέτοια εμπειρία, μειώνεται σε επίπεδα που έχουν να εμφανιστούν από το 1914. [...] Ίσως και λόγω

κάποιας αλλαγής των κοινωνικών αξιών, ο στρατός [...] όλο και περισσότερο διαχωρίζεται από τη ζωή και τη συνείδηση των πολιτών. [...] Αλλά οι ένοπλες δυνάμεις μπορούν να επιχειρούν με την μέγιστη αφοσίωση και αποτελεσματικότητα, μόνο αν έχουν την πλήρη ηθική και υλική υποστήριξη της κοινωνία που υπερασπίζονται⁴.

Οι δυτικοί στρατοί δεν έχουν πια «μανάδες που πλέκουν κάλτσες». Οι δυτικές οικογένειες δεν παρέχουν την αναγκαία υποστήριξη που απαιτεί μια πολεμική εκστρατεία· είναι τόσο απορροφημένες στον ατομισμό, που αναρωτιούνται αν τα ένστολα βλαστήρια τους, έχουν κάνει τις σωστές επαγγελματικές επιλογές. Οι τριτοκοσμικοί στρατοί απ' την άλλη δεν έχουν τέτοια προβλήματα. Οι κοινωνίες τους γνωρίζουν ότι ο πόλεμος είναι κομμάτι της καθημερινότητάς τους, γεγονός που αναμφίβολα συνιστά το βασικό τους προτέρημα έναντι των δυτικών. Οι διανοούμενοι του милитарισμού προσπαθούν να αντιστρέψουν αυτό το προτέρημα, με άλλα λόγια να καλύψουν το χάσμα που χωρίζει τις δυτικές κοινωνίες από τους στρατούς τους. Γιατί μπορεί ο φύτοκλας που πιλοτάρει το drone από την άνεση του σπιτιού του να είναι για την ώρα χρήσιμος, αλλά οι πόλεμοι του μέλλοντος θα έχουν ανάγκη την ολοκληρωτική κινητοποίηση των κοινωνιών.

Μετά τις επιθέσεις στο Παρίσι, ο στρατός κατέλαβε τους γαλλικούς δρόμους. Ο ρόλος του ήταν και είναι κύρια πολιτικός. Διαφημίζει και προβάλλει τον εαυτό του ως εγγυητή της ασφάλειας των υπηκόων. Με τη σειρά τους οι τελευταίοι οφείλουν να δηλώσουν πίστη στους σκοπούς του και να τον επανδρώσουν στις επιχειρήσεις που διεξάγει ανά τον πλανήτη. Όποιος διαφωνεί χαρακτηρίζεται τρομοκράτης. Μια «επίθεση στα τυφλά» δε θα μπορούσε να αποτελέσει καλύτερη αφορμή για τους σημερινούς κρατικούς σχεδιασμούς. Σχέδια αυτού του είδους υπάρχουν και στην Ελλάδα, μαζί με τις φασιστικές δυνάμεις που μπορούν να τα φέρουν σε πέρας. Δεν είναι ότι μας λυπούνται. Απλώς περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

¹ Ganser Daniele, "The "Strategy of Tension" in the Cold War Period", *Journal of 9/11 Studies*, 39, 2014.

² Μπορείτε να διαβάσετε την έκθεση στο διαδίκτυο στο λήμμα της Wikipedia με τίτλο "operation Northwood".

³ Η περίπτωση του Χαλέντ Κελκάλ είναι χαρακτηριστική. Ο Κελκάλ υπήρξε ο βομβιστής των επιθέσεων στο μετρό του Παρισιού με πάνω από 100 νεκρούς, της διαβρωμένης από της μυστικής υπηρεσίες ισλαμιστικής οργάνωσης GIA. Διαβάστε σχετικά στο www.antifascista.net > βιβλιοθήκη > τεκμηρίωση > Αντιτρομοκρατικές "πρόβες" στην σκιά του εμφυλίου πολέμου στην Αλγερία.

⁴ Η μηχανική μεσολάβηση του μακελειού, *antifa* #32.